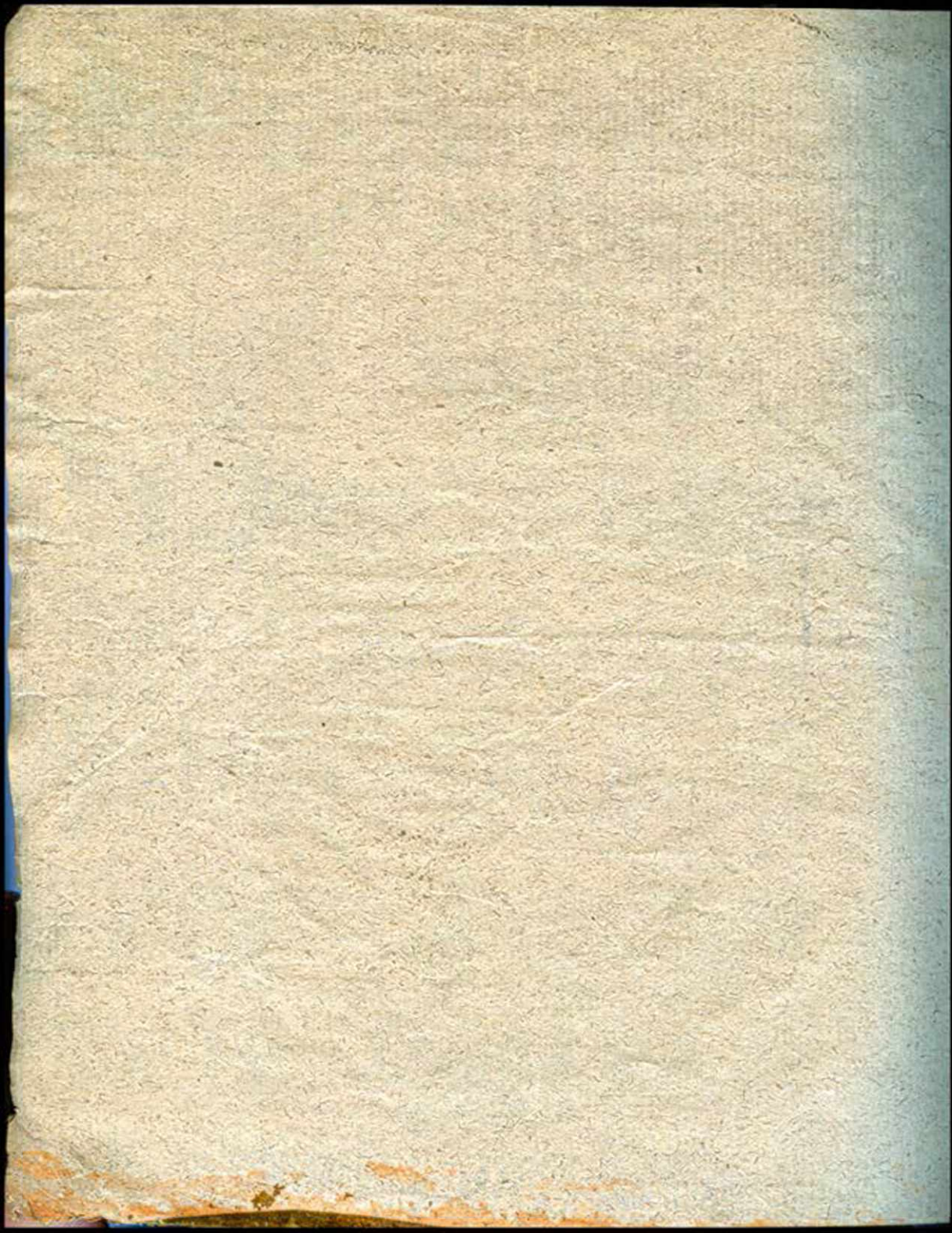


NY-12-00039





KNY-18-00636

1

**D I V V S I V O**

IN ACADEMICA

**S. SIGISMUNDI BASILICA**

DICTIONE PANEGYRICA CELEBRATVS,

D V M

**INCLITA FACULTAS IURIDICA**

**REGIAE VNIVERSITATIS BVDENSIS**

C O R A M S. P. Q. A.

E I D E M

**D I V O T V T E L A R I S V O**

ANNVOS HONORES

RITV SOLEMNI PERSOLVERET,

*O R A T O R E*

PER ILLUSTRIS DOMINO

**J O S E P H O B E Ö T H Y,**

Nob. Vng. e Comit. Bihariensi,

Iurium in alterum annum Auditore, ex Academia  
Regia Theresiana.

*Anno Salutis MDCCC. LXX. VIII. Die 9. Mensis Iunii.*


**B V D A E,**

**TYPIS REGIAE VNIVERSITATIS.**

ANNO VT SVpra.

KNY-18-00636





## ORATIO.

**S**olet Diuinum, Optimumque, et Maximum Numen pro infinita illa, qua in hominum genus est, misericordia, et caritate, miris, diuersisque modis eorum rebus consulere, & calamitates, quibus integra nonnunquam Regna, ac Prouinciae mirum in modum consistantur, propulsare. Loquuntur istud, ne quis dubitet, monumenta omnia, annalesque gentium. Non est acceptor personarum Deus. Suos ille Gentibus singulis mittit praecones, integritate morum, ac vitae sanctimonia illustres, quorum opera, aut verae fidei lumine illustrentur, aut a prauo viuendi instituto abducantur. Neque istud nouum est. Idumaea Iobum, Chaldaea Abrahamum, Aegyptus Moysen, Orbis cataclysmo perditus Noenum habuit. Eandem experta felicitatem Britannia est, hodie minor, olim Aremorica. Exultabant passim vitia, caput insana morum licentia efferebat, et impune per tribunalia fides venalis grassabatur. Flebant, deplorabant sortem suam pauperes, ac



saxi id erat queri, et scopulis. Nullum usquam egestati perfugium, nullum bonae causae erat patrocinium. Cum ecce tibi repente nouum Genti illi Diuina prouidentia fidus oritur, primam lucem Diuus IVO, Tuus, Inclita Facultas Iuridica, Tutelarum sanctissimus, Patriae suae, et orbis decus, iustitiae, et religionis assertor insignis aspicit. Huic Tu hodie, Facultas Inclita, honores annuos ea, qua par est, religione, apparatu, et tenerrimo animi sensu reddis. Mihi eas detulisti partes, ut de laudibus Sancti verba facerem. At unde potissimum exordiar? vitam mihi vniuersam persequi neque libet, neque angusti est temporis, ne Oratoris quidem. Quid ergo? vox populi vox DEI semper fuit. Istud est, quod amplecti mihi hodie placet. Istud me cancellis, extra quos egredi Oratio non possit, certis circumscribet. Quid ad laudem Diui illustrius, quid ad commendationem sanctitatis dici magnificentius potest, quam quod vniuersa de eo sensit, dixitque Britonum peruetusta natio? Aduocatus pauperum, Presbyter sanctus eam apud gentem illi nomen erat. Aduocati est tueri iustitiam, Presbytero curandum omnibus viribus est quam diligentissime, vt inuiolata stet religio. Fecit vtrumque Diuus IVO, atque ita quidem, vt iure optimo vindex iustitiae, vindex religionis dici possit. En Inclita Facultas Iuridica, geminum dicendi argumentum, in quo hodie versari constitui.

Siquis est, qui forte miratur, quamobrem Diuus IVO, cum animum ad sacrum quoddam viuendi in-

☉                  ☽                  ☉

institutum adiecisset, tamen, ut vitae illius monimenta perhibent, decretales, librum institutionum, sententiarum, Ius Ciuile, et alia his similia sibi Aurelianensi in Vrbe perdiscenda sumserit, is si causam cognouerit, vna et mirari desinet, et vel ex vno hoc facto, quantus in illo semper fuerit iustitiae amor, nullo negotio aestimabit. Non spes opum, non honorum, et dignitatum cupiditas, non ambitio hanc illi iniecit mentem. Nunquam ille per omnem vitam vtilitatis suae, sed alienae rationem habuit. Nunquam illecebras, quasquas mundus offert, tanti esse putauit, ut quaerendae, aut expetendae essent. Sed nimirum fieri non posse arbitratur, ut quis integre, atque sine offensione rebus in iis versetur, quas aequitas postulat, nisi omnes iuris apices teneat. Quam autem IVO mortem, quod supplicii genus non eligeret potius, quam ut vel tantula se iniustitiae labe commacularet? Studium aequitatis, amor iustitiae in hanc illum mentem impulit. Certum illi iam tum erat, deliberatumque, suam aliquando pauperibus, pupillis, viduis addicere operam. Itaque eo curas omnes, cogitationesque referebat, ne qua unquam aequitati plaga culpa sua iniiceretur. Quando autem maiora iustitiae timenda sunt vulnera, quam cum is, qui ad causas accedit, scientia Iuris nonnisi quam leuissime aspersus est? quid ex his efficere velim, nemo, opinor, est, quin intelligat. Id scilicet: recte ne, an contra id consilii Diuus noster ceperit, ut in penitiores scientiae huius se penetraret sinus? At fortasse, dicat aliquis, pulcre se

dant principia, praeclara Iuonis sunt consilia. Verum quid si consilium, quod cepit praeclarissime, metu, difficultateque rei victus subito abiiciat? hoc qui vitae genus amplectitur, inquit Tullius, militiam sollicitudinis, ac stomachi plenam sequitur: multum vigilandum, laborandum, multorum stultitia perpétuenda, arrogantia perferenda, difficultas exorbenda est. Nimis parum iste virtuti Iuonis, quisquis est, tribuit. Scilicet is IVO est, qui vel leuissime impulsus de sua deiiciatur constantia, qui laborem omnem angue peius auerfetur, nullisque instructus sit virtutibus, et armis, quae difficultati cuius quouis loco, et tempore obiiciat. Nefaria Oratio! quid ad istas ineptias abis? remoueatur mihi omnis insania. O si reuiuiscat, et ante oculos nostros repente existat miserabilis illa pauperum, viduarum, orphanorum turba, cui salutem Diuus noster attulit, quam diuersa mens, quam diuersa esset Oratio! dicerent alii: hic ille est, per quem ferentior nobis affulsit dies, huic fortunas omnes, facultates, felicitates referre in acceptis debemus. Hic nos iacentes, et potentiorum viribus abiectos erexit, a seruitute in libertatem vindicauit, luctu, et squallore perditos recreauit. Dicerent alii, coelumque, ac Superos obtestarentur: hic pater orphanorum, tutor pupillorum, perfugium, arx, portus, ara, anchora miserorum fuit. Quae non audiremus Diui praeconia, si vidua illa loqueretur, quam foeneratori cuidam, aut si vocem mitteret Richardus le Roux, pauper Nobilis, quem Abbati S. Mariae aduersario longe potentissimo victor eripuit?



puis? quid alios innumeros commemorem, et quis percensere, si maxime velit, numerando vniuersos possit, qui opem Diuini sensere hominis? id, puto, omnes sine vlla cunctatione, et tergiuersione confiterentur: neminem vnquam sauciorum, atque calamitosorum fuisse, qui modo opem illius implorarit, quin exoraret. Orandus autem IVO, vt miseros respiceret, et res vel labentes sustineret, vel lapsas erigeret? minime vero. Preces occupauit, vota anteuerit, vltro adiit, vltro compellauit, vltro opem, operamque obtulit. Scire aliquem miserum esse, satis Iuoni erat, vt auxilium acceleraret. Nemo vnquam repulsus est, nemo prorumpere in haec verba necesse habuit: quid est IVO? mihi ne soli opera, misericordia, vox tua, quae omnibus profuit, non opitulabitur?

Sed est iterum, qui dicat: fructum certe quidem laboris sui amplissimum tulit. Audio. Reclamant monumenta omnia, negantque vllam vnquam vel minimam eum accepisse mercedem. Et quam tandem ab iis acciperet mercedem, quibus omnes quas habuit, facultates erogabat? a quibus in eum res illius adductae sunt locum, vt cum panes iis quodam tempore emere vellet, vendere equum; cum vestem peterent, iam tunicam corpori detrahere, iam tegumentum capitis opponere pignori cogeretur. Quid, quod Iudices ipsos saepe obsecrauerit, suisque precibus emolliuerit, impetraueritque, ne quid iis, quorum causa agebatur, si egentiores essent,

essent, pretii pendendum esset. Non quaestus, non aliud vllum commodum, sola Dei, et proximi caritas fecit, vt cum in discrimen res miserorum adductae essent, nulla esset flamma, per quam non IVO curreret. Quantis saepe etiam oneratus est conuiciis, et opprobriis ab iis, quorum iniquam causam in tribunalibus iugulauit? erat, qui illum coquinum, siue hominem vilissimum, & nonnisi infimis coquinae ministeriis natum, vel Truanum, siue mendicabulum errabundum per insignem impudentiam vocitare non dubitaret. Quid ad has contumelias IVO? num conturbatus est? quis non continuo excandesceret? quis non vindictae studio accenderetur? quis non causas, ex quibus merces nulla, ludibria plurima sunt expectanda, illico desereret? ita quidem faceret, qui nihil verae, solidaeque virtutis habet. At in quo altissimas virtus omnis radices egit, in quo altior rebus humanis est animus, is contemnere ista nouit, admittere in animum non didicit. Risit Vir Diuinus, atque id unum reposuit: quiesce; causam iustam defendi. Tua cum iusta fuerit, te defendam. Illud quoque memoriae proditum est, dixisse quemdam e testibus, cum de eo in Diuorum numerum adscribendo Roma ageret: nunquam eum irasci, vel quam leuissime commoueri visum esse, nisi cum audisset, iniustam aliquem proximo suo litem intendere. Tum vero non ante conquieuit, quam ad saniora hominem consilia reuocaret. Laudauit Virum, vt ego quidem existimo, aevi sui integerrimum, et,

mea

mea me fallit mens, toto in orbe iustissimum, laudari oculum scientiae iuris.

Iam qua religione fuerit, videamus. Nam istud quoque Tibi perhonorificum est, Inclita Facultas, quod iustitiam non qualemcunque, sed cum insigni coniunctam religione desideras. Potest, etiam barbarus esse iustus, nullo tamen religionem loco ducere. IVO ita iustitiam semper vindicauit, ut debitae Deo religionis nunquam obliuisceretur. Credo ego, neminem esse, qui nesciat, fieri perquam facile posse, ut, cum quis diuersis se rebus implicat, non aequali in omnibus cura, ac diligentia versetur, praesertim si eiusmodi fuerint, ut magnam singulae industriam, studium singulare, operam indefessam requirant. Quid autem laboriosius, quam Aduocatum agere, si quis hoc in munere eum se, quem oportet, exhibere velit? Presbyteri quoque ea est conditio, ut, si muneris sui partes omnes expleat quam exactissime, multas profecto eam in rem demere horas solido de die debeat, multas saepe etiam noctis horas vocare in auxilium. Quam praeclare utrumque Diuus IVO coniunxit! quam praeclaro foedere sociauit! nimirum ut est peruulgatum illud: ita vniuersa curat, tanquam si vacet a singulis; ita singula, tanquam si vacet ab vniuersis. Quid de Iuone dicemus rectius, quam: ita Aduocatus est pauperum, tanquam si nihil illi agendum esset aliud; ita Presbyter, ut nihil aliud, quam hoc. At enim neque illud, neque hoc sine sudore plurimo, labore, molestiis,

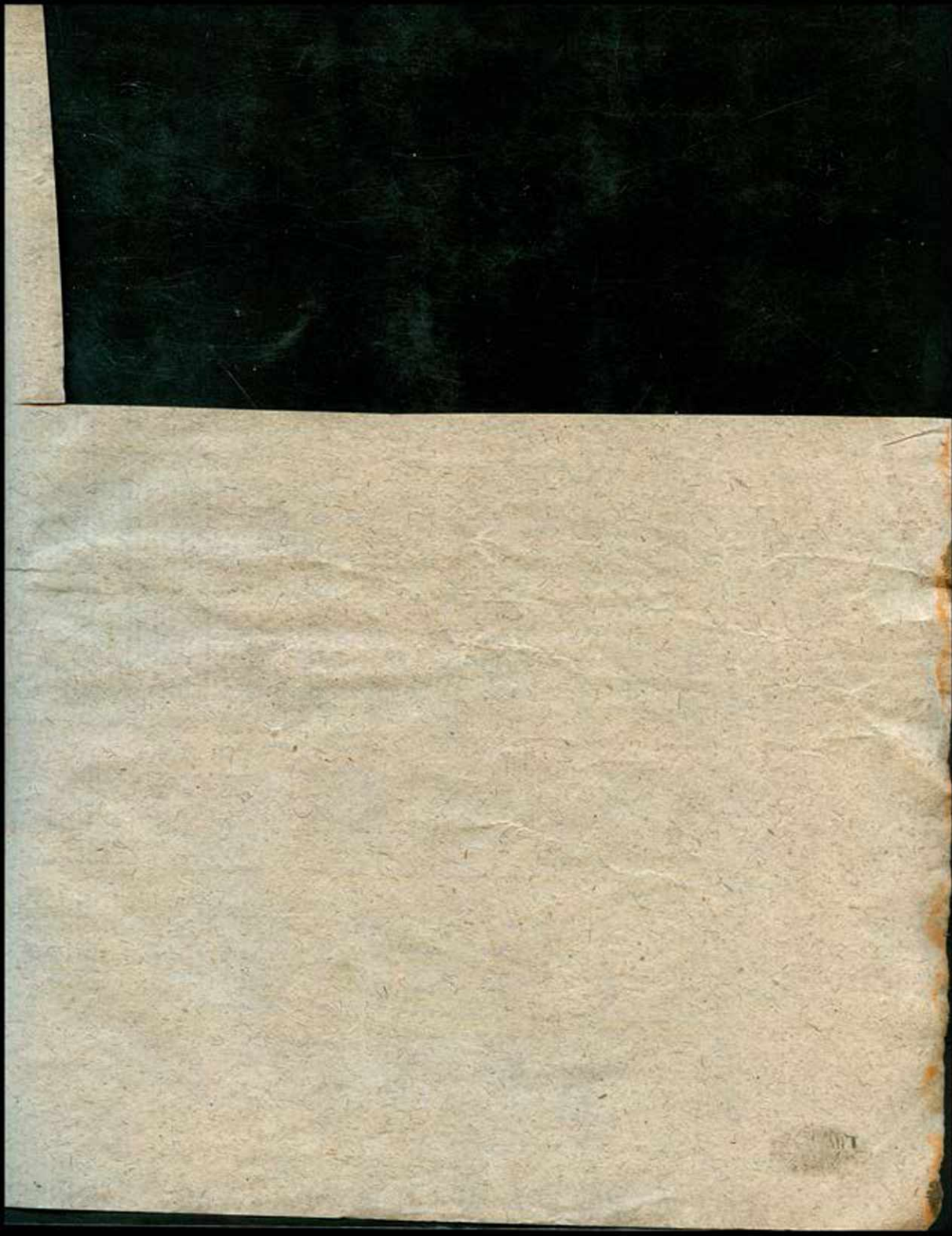
stis, et vigiliis. Nemo istud mirabitur, cui, quae fuerit Iuoni viuendi ratio, exploratum est. Certe nullum ab eo praetermissum fuisse officium Presbyteri Sancti monumenta omnia, testes innumeri, iique Synchroni docent. Sacrificium praeterquam quod nunquam nisi aut itineris, aut morbi molestiis praepeditus negligeret, tanta religione, tam tenero pietatis sensu obtulit, vt lacrymis plerumque uberrime effusis colliquefceret. Humus illi lectus, et arctiora somni fere, quam noctis erant tempora. Quid reliqua omnia referam, quae religionem illius summam erga Deum commendant? plura ea sunt, quam vt vllis concludi angustiis possint, et ex paucis saepe, quis, quantusue aliquis sit, cognosci potest. Itaque praetermittam ardentissimum illud, quo incensus erat, proferendae Diuinae gloriae studium; nihil a me vllus audiat de cura illa, ac sollicitudine diurna, nocturnaue, qua cauit, ne quis scelere vlllo supremum Numen laederet. Sileatur de insigni illa laboris patientia, quae tantum in eo potuit, vt vno, eodemque die quam saepissime tribus in locis non exiguo disiunctis interuallo Verbum Diuinum annunciaret. Lateat illud etiam, per me licet, quod omnes de eo annales praedicant (non enim vereor, ne iniurius sim Sancto, cuius summa semper erat demissio animi) lateat, inquam, illud etiam, quod, postquam Iuo praedicare cepit gentibus patriae suae, *meliores factae sunt, quam ante, in duplum* (dico barbare, quod vita refert barbare) sed quid ad commendationem Sancti dici illustrius



potest? vniuersè loqui me rerum praeclare gestarum multitudo cogit, singularia lucrentur historiae. Illis quoque suis, in quo excurrant, debetur campus. Illud quidem magnum etiam fortis animi est argumentum, quod praeterire silentio minime possum. Ea Britanniae temporibus Iuonis erat conditio, vt ne sacrae quidem res satis tutae essent. Quo factum est, vt noctes quam plurimas in Ecclesia Diuus noster insomnes duceret, ne quid auerti a quoquam posset. Cum vero violentas quis in bona Ecclesiae inieciisset manus, non tulit id IVO, et vel e manibus extorsit. Fidem huius rei inter ceteros facit Thesaurarius ille, vir potens, qui, cum Sanctus ei praedam iniustam eripuisset, plurimis in illum inuectus est conuiciis. Quid IVO? Tu quidem, inquit, dices, quicquid Tibi libuerit; ego vero, quantum potero, Iura Ecclesiae toto vitae meae tempore defendam.

Quid pluribus opus est, Inclita Facultas, Tuum vt Tutelarem Sanctissimum agnoscas? sunt Aduocati multi, multi sunt Presbyteri, sed vtrumque quis? et quod amplius, qualis IVO quis? Quidquid sit, Te laudare satis, Inclita Facultas non possum; quod eum Tibi Patronum elegisti, in quo summus iustitiae amor cum summo religionis coniunctus sit studio. Non nouum est, quod facis, solemne Tuum retines, retineasque, precor, si modo felicitatem Tuam amas, semper. Perge quod adhuc fecisti, honores illi annuos non vulgari pietatis sensu reddere, reddet







det ille tibi omnia cum foenore. Ama iustitiam  
religionem tuere. Fuit ille vindex iustitiae, vindex  
religionis in terris, quid ni multo magis men-  
tes inter Coelestes?

D I X I